

Overweging zondag 3 juni 2012 / MAT.28, 16-20

Met recht zou de Schriftlezing van vandaag uitgelegd kunnen worden als de grond voor onze kerk om heel de wereld tot enkel het katholieke geloof te bekeren. 'Katholicos' betekent tenslotte ook ongedeeld, de ene christelijke kerk. 'Ga op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen...', zo horen we Jezus de apostelen wegzenden...

Deze schriftlezingen vormen tegelijk de grond waarop de kerk haar *missio canonica*, haar missionaire taak verstaat als een in de wereld gezonden zijn, om hen die niet geloven – en dat zijn vrij vertaald alle niet-christenen – om die tot het christelijke geloof te brengen. Het christelijke geloof dat al doende en op weg zijnde, als de ene, ware en zaligmakende geloofsbelijdenis verheven is.

(Gesprek met bisschop de Jong over het bekeren van moslims)

De kerk van onze tijd draagt dat beeld feitelijk nog steeds uit. Kerken die daar anders geloven, zijn dissident en in zekere zin subversief t.o.v. van deze kernachtige belijdenis. Zoals onze gemeenschap, de Jongerenkerk van Venlo... Al wat ouder om toch maar steeds weer jong genoemd te worden... Maar het jeugdige en jonge zit bij ons misschien minder aan de buitenkant, dan wel onmiskenbaar sterker is het van binnen gaan zitten... En met dat we ouder van buiten worden, lijkt het alsof we jonger van binnen groeien.

Wij zijn een van die gemeenschappen die geen duidelijk beeld van geloven heeft, die de vragende samenleving van zoekers van soms nog niet helemaal gevonden antwoorden voorziet. Het zijn gemeenschappen die volgens verschillende kerkleiders de toegang tot de kerk feitelijk ontzegd zou moeten worden.

Er zijn plaatsen waar dat is gebeurd zoals voor de San Salvatorgemeenschap in den Bosch. Deze gezegende gemeenschap die het zelfs in haar naam draagt, Salvator, wees welkom en gezegend... is de toegang tot de geloofsbelijdenis ontzegd...

De kerk vindt niet alleen met zulke dingen dat ze duidelijkheid moet scheppen. Geloven is een zekerheid..., geen vraag. Geloven is dan naast houvast, vooral een anker; vast verzekerd in de bodem geslagen, opdat het schip niet op drift raakt. De leiding bestaat dan vervolgens misschien uit minder invoelende kerkleiders en meer gerenommeerde academici die met wiskundige precisie uitleggen hoe God en geloof theoretisch in elkaar zitten. Over geloven is zodoende, vooral geen twijfel mogelijk...

Geloven, zouden we kunnen zeggen, geloven is voor de kerk, zeker weten geworden... God is een onomstotelijk beeld, opgebouwd uit vaderlijke voeten als fundament..., met het lichaam en hart van de zoon..., met een hoofd dat zich vooral door de geest gezeggen laat. Drieheid tot eenheid gebracht. Die drieheid wordt in de Paus tot eenheid gebracht. De tiara, de pauselijke kroon, heeft drie lagen die in de gestalte van hem tot eenheid worden samengebracht.

Dan barst er in Lucas 22 een storm op het meer los en de boot raakt op drift. Mensen..., de wereld..., de verhoudingen..., ons verankerde geloof..., veel raakt op drift en losgeslagen... We worden bevangen door angst en zoeken naar houvast.

Wij worden in de kajuit van veilig geloof door elkaar geschud. Patrijspoorten vliegen plotseling open, de deur van de hut houdt het niet meer... De geschiedenis die deze storm is, kost door de eeuwen heen aan menig mens het leven... De boot van het leven raakt in de storm van koers en komt in vreemde wateren terecht.

'Heer help ons, want wij dreigen te vergaan...'

Kennen wij onze God wel zo... hebben wij de moed om God zo onder ogen te zien? God verstrooid te vinden over vele vreemde plekken in de wereld. Geloof als een ervaring van een puzzelbeeld waarvan wel enkele stukken op tafel liggen en in elkaar lijken te passen..., maar waarvan nog veel niet gezien is..., onbekend..., niet passend in jouw beeld van geloven.

Raakt ons innerlijk daardoor niet verstrooid, verdeeld? Zonder thuisgevoel misschien... Zonder heelheid wellicht? Geloven, minder een beeld, maar veel meer een ongewisse koers op het water... Een koers, een weg die niet verder te overzien is dan dat jouw ogen kunnen reiken... Geloven als ook jouw blik, naast de ogen van al die anderen, met een blik gericht op het brisante leven van onze ingewikkelde tijd. Wekt zo'n geloof, vertrouwen genoeg in ons? Kan het ons gevoel en beleven, ons verlangen..., ons handelen, meer heel maken... meer aan elkaar smeden als gemeenschap...?

Als Jezus het beeld van de vader, de zoon en de geest gebruikt, spreekt uit hem vooral ook de joodse mens. Het beeld van dit evangelie mogen wij als puzzelstuk samenvoegen met o.a. het beeld van Abraham, waar hij en Sara aan hun tenten in de woestijn de drie vreemdelingen op bezoek krijgen. En waaruit de stamvaders en de gemeenschap van joden ontstaan. Tot één worden gebracht...

In deze manier van geloven, van Abraham, van Sara, van koning David, Salomé tot aan Jezus en onze tijd toe, valt een karakteristiek, een kern te zien... Veel van wat wij in onze Schrift lezen bestaat uit een beeltenis – waaraan de kerk zich vervolgens vasthoudt -, maar die beelden gaan nagenoeg altijd samen met een soort werkwoordelijk gezegde. Dus niet zozeer: 'Jij bent een goed gelovige als je zo en zo doet... Maar 'Ga op weg...durf te zoeken, durf te verhalen..; handel rechtvaardig en heb te moed de storm te trotseren.' Het is geen pleidooi voor de drie-eenheid, maar voor de drie-veelheid.

Enkel zo is ooit in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest een gemeenschap van christenen ontstaan. Laten wij dan zo doen in navolging van Hem...

Amen.